

Massturismens dödsruna

Välkommen till paradiset

Jennie Dielemans

ATLAS, 2008

DET HÄNDER NÅGOT med en när man passerar sitt lands yttre gränser. Befriad från en välbekant omvärlds dömande blickar andas man lite lättare, vågar göra sådant man normalt inte gör. Det kan vara välbehövligt, nyttigt och bra, det kan leda till möten över gränser och förståelse. Men det kan också vara raka motsatsen.

När jag läser Jennie Diele-

mans reportagebok *Välkommen till paradiset* infinner sig en krypande känsla av att semesterns frihet är ett sluttande plan, där möjligheten att bli fullare än man annars hade blivit eller att kommentera människor som befinner sig i samma rum – ”de förstår ju ändå inte vad vi säger” – kanske faktiskt inte ligger så långt ifrån den punkt där man börjar se ett lands invånare som konsumtionsobjekt.

INGENTING AV DET Jennie Dielemans beskriver är några större

nyheter. Vi vet egentligen redan att det inte är en anonym samling fula gubbar som köper sex i Thailand – det är våra grannar, släktingar och killen på bussen. Vi skojar redan om hur svenskar åker till solen och bara går på svenskspråkiga barer. Och ingen har väl på allvar trott att lokalbefolkningen på en ort blir rikare av att vi kommer dit och bor på ett isolerat, utlandsägt all inclusive-hotell.

Men staplade på varandra bildar berättelserna om turismens baksidor en massivt svart helhets-

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.